

бозуцитѣ ограбихъ Перушица и я направихъ на пепелъ. Нъ онѣзи по-рѣшителни Перушичане още продължавахъ да се бранятъ въ църквитѣ. На 11 Май (н. к.) подиръ пладнѣ башибозуцитѣ се отгъглихъ а тѣхното мѣсто завзе бригаднии генералъ Рашидъ-паша съ рѣдовни войски и съ топове. Безъ никакъ да извѣсти на жителитѣ и безъ да му се тѣ въспротивятъ, той заповѣда да съборятъ съ топове едната църква, а на другий день бомбардира и втората, която бѣше пълна съ жени и дѣца. Най послѣ на 13-й Май (н. к.) една Ерменка издѣйствиува условията за прѣдаването. «Робитѣ» отъ двата пола се докарахъ въ Пловдивъ, нъ по нѣтъ прѣтърпѣхъ страшни мъжи отъ Турския аскеръ.

Но най голѣмо злодѣйствие се извърши въ БАТАКЪ, 7 часа на Югъ отъ Татаръ-Пазарджикъ на керванския пѣтъ за Егейско море. Този планински градецъ, обиколенъ съ лѣсисти бърда, имаше 650 каменни къщи и около 7000 жители Българи, които се занимавахъ съ дърводѣлство. Около градецътъ бѣха направени много бичкийници, карани съ вода, въ които се рѣжаха и обдѣлваха старитѣ и преголѣми родопски дървета. Веднага слѣдъ появението на Сръднегорското възстание по заповѣдъ на Татаръ-Пазарджикския меджлисъ бюлюк башията Ахмедъ Барутунлия отъ селото Барутунъ и Мохамедъ ага отъ Дорково нападаха на Батакъ съ Помацитѣ отъ Неврокопско и отъ всичкитѣ западни Родопски планини за да обезоръжатъ жителитѣ. Потурченитѣ Славяни удариха върху Христианскитѣ Славяни. Батачанитѣ отговориха че тѣ ще предадѣтъ оръжието си само на редовнитѣ войски или на царски чи-